

единъ дресиранъ за ловъ соколъ на султана срѣщу извѣстни правдини, не сж били задължени отъ новитѣ си господари, а сж били заварени отъ тѣхъ съ потвърдени правдини и произходящи отъ тѣхъ задължения. Като изключимъ нѣкои импровизирани случаи съ създадени отъ Мухамедъ IV доганджийски заселища, повечето отъ българскитѣ соколинци сж били или заварени такива или пѣкъ произходящи отъ знатни старобългарски родове. Обяснение на това ще се намѣри именно въ правния, политически елементъ на соколническия институтъ. Соколитѣ, между останалитѣ птици, заематъ въ стария ни епосъ първо мѣсто. Въ старобългарското право поднасяне соколъ отъ страна на боляра къмъ царя е било знакъ на подчинение. Церемонията се е вършела отъ всички боляри въ единъ тържественъ день на годината, и всѣки отъ тѣхъ съ соколъ кацналъ върху ржката му, слиза отъ коня си и при съответенъ поклонъ прѣдава сокола на царя. Това се види и отъ пѣснитѣ ни за Еньювъ-День, които се пѣятъ при изваждането на потопения всрѣдъ китки прѣстенъ въ забулено бакърче: „Коня ѣзди, соколъ държи“ (= боляринъ).

Прѣзъ робството тая традиция се е упражнявала въ свѣзка съ лова, който е и нейното начало у старобългарското право. За соколничеството въ Сливенъ едва ли бихме зачули нѣщо, ако Селимински, самъ родомъ отъ тукъ, не бѣ оставилъ за него една забѣлѣжка отъ 3-4 реда. Но което е по-важно, неговиятъ родъ по майка е билъ соколнически. Той е ималъ „собствена земя въ голѣмо пространство и гори въ една мѣстность, която се нарича Абланово“¹⁾. Прадѣдитѣ му не плащали данѣкъ на правителството, но за това пѣкъ ежегодно сж пращали на началника на ловцитѣ при Високата Порта по единъ соколъ, упражненъ да лови птици. Селимински не споменува други сливенски фамилии, които да сж имали сжщитѣ привилегии, защото той въ казаната забѣлѣжка, се занимава само съ своя родъ. Че соколничеството въ Сливенъ е заварено отъ турцитѣ и датира отъ българското царство, се види пакъ отъ думитѣ на Сели-

¹⁾ Библиотека „Д-ръ Ив. Селимински“. I. 87.